

Ostrov štěstí

Autor hry: Pavlína Šiblová

Určeno pro sbor ČCE v Pardubicích, dětská vánoční slavnost 18.12.2011

Seznam rolí:

Elinka, dcera

Vilík, syn

Tatínek

Maminka

Vypravěčka

Ester, povstalkyně

Debora, povstalkyně

Jana Kvásová, pastorační pracovnice (=trumfová karta)

Mistr Herodeás, vůdce ostrova

Filkuk, pronásledovatel povstalců, pravá ruka Herodeáse

Jób

Jákob

Ezau

Marie

Jonáš

hlava Jana křtitele

Stručný popis děje:

Děti se dostávají na ostrov, který je nazýván Ostrov štěstí. Vládne zde muž - Herodeás, který přikazuje všem ostrovanům permanentní štěstí. Je zakázaný jakýkoliv projev smutku, slabosti či nespokojenosti. Snaží se také, aby lidé zapomněli na Ježíšův příběh se vším všudy.

Děti se s tím pokusí něco udělat... Podaří se jim zachránit obyvatele ostrova a nejen je? To se dozvíte za chvíli. :)

1. Dějství

Na scéně: Maminka, Tatínek, Vilík, Elinka, Filkuk, Herodeás. Kartonová televizní obrazovka.

Rodiče se oblékají do kostela, děti polehávají v posteli, tváří se „velice nemocně“, aby nemusely jít s rodiči.

Maminka: Tak ještě vypnout světla a můžeme jít. Karle, nezapomeň si papíry od auta jako minule!

Tatínek: No jo, pořád.

Maminka: Rychle, pojď už, máme zpoždění! To je prostě každou neděli. A já si naivně myslela, že tě po svatbě změním...

Tatínek: No jo, to já si myslel o tobě taky, drahá choti... Tak jdeme... Děti, pojďte!

Elinka: Tatí, nám je špatně, my nemůžeme jít do kostela.

Maminka: To je zajímavé, že vám je vždycky špatně v neděli... Hm...

Vilík: Ale minule jsme tam byli... A mě bolí strašně... strašně... *(neví, co říct)*

Elinka: *(rychle)* Bříško!

Vilík: Jo, bříško...

Maminka: Dobře, tentokrát vás tu necháme, stejně byste už nestihli nedělku...

Tatínek: Nic tu nevyvádějte a nezlobte, přijdeme brzy, ahoj.

Děti: Ahoj.

Chvilku klid... Děti napjatě poslouchají, až se zavřou dveře, poté okamžitě zapínají televizi... Ozývá se znělka Kačerů z Kačerova. Po chvíli ticha, ohlásí poruchu a v obrazovce se ukáže „speciální vysílání“. V obrazovce stojí Filkuk a láká děti do televize.

Filkuk: Ahój děti, chcete zažít dobrodružství?

Herodeás: Chcete se cpát bonónama před obědem?...

Filkuk: Chodit pozdě spát...

Herodeás: Nechodit do školy...

Filkuk: Prostě být pořád jen šťastní? Jen se bavit?

Herodeás: Pojd'te k nám, pojd'te, pojd'te...

Děti postupně lezou do televize.... Ozývá se dramatický zvuk varhan...

2. Dějství

Na scéně: Elinka, Vilík, Debora, Ester, Filkuk, pronásledovatelé (= kompars, mají na hlavě černé kukly s otvorem na oči, celí v černém)

Děti vylezou na krásném prosluněném ostrově, rozhlížejí se, hraje idylická (relaxační) hudba, náhle k nim přibíhají povstalci...

Debora: Rychle, schovejte se, jdou po nás!

Ester: Tady do křoví.

Strhávají děti do křoví, za chvíli přibíhají pronásledovatelé, rozhlížejí se a odcházejí pryč...

Vilík: Co to bylo? Kde to jsme?

Elinka: A kdo jste?

Debora: Jste na Ostrově štěstí

Vilík: No, moc šťastně nevypadáte...

Ester: To je právě ono, vládne tu muž – Herodeás – který si vzal do hlavy, že vymítí veškeré smutné věci ze světa – z tohoto ostrova.

Debora: Nařídil všem povinný smích, je zakázáno mluvit o všem, co zavání úsilím, náročností, smutkem...

Ester: Všichni se musíme jen smát a bavit se o hezkých věcech – není místo a ani čas pro chvílku klidu a normality.

Vilík: To je přece nesmysl, jak může být člověk pořád šťastný?!

Elinka: Z toho bych se asi zbláznila, to přece k životu patří – posmutnit si...

Ester: To víme, všichni se musí tvářit, jako by je v životě nepotkalo nic špatného, jako by nikdy nemuseli řešit žádný problém, konflikt atd.

Debora: My jsme povstalci – Já jsem Debora, to je Ester. Bojujeme proti tomu, bojujeme za normální život.

Ester: Je nás tu takových víc, ale pronásledují nás, musíme se skrývat...

Elinka: Tak hodně štěstí, ach jo... Kam jsme se to dostali?!

Debora: Tady máte trumfovou kartu se zvonečkem, je to průvodkyně, která vás bude po ostrově provázet. Vždy, když nebudete něco vědět, zavolejte ji zvonečkem, ví a zná všechno.

Ester: Říkáme jí: Pastorační pracovnice ☺

Elinka: Děkujeme, snad nám to pomůže.

Ester: Hodně štěstí, my musíme běžet... Zase se přibližují...

Ozývá se hrůzostrašné syčení, šeptání (nahrané předem, pouští se z reproduktoru): „Směj se, Směj se...“ Přibližují se pronásledovatelé – chodí mezi lavicemi (diváky) a kontrolují, jestli se smějí...

Pronásledovatel: Šéfe, tenhle se mračí!

Filkuk: Ale, ale... *(výhrůžně na diváka v lavici)* Tady má někdo kuráž, že by vám snad nebylo do smíchu?

Pronásledovatel přiměje diváka, aby se usmál... ☺

Filkuk: No proto...

Pronásledovatel: Je to čistý, nikdo se nemračí, pane, všichni jsou šťastni.

Odcházejí...

3. Dějství

Na scéně: Vilík, Elinka, Pastorační pracovnice, Filkuk

Elinka: Uf... to je hrůza, ten Herodeás je šílenec.

Vilík: Nezkusíme vyvolat tu pastorační pracovnici? (*Zazvoní zvonečkem – vyskakuje pracovnice*)

Past. prac.: Vítejte na ostrově štěstí, jsem pastorační pracovnice Jana Kvásová, budu vás provázet po celý pobyt na ostrově, jakýkoliv dotaz vám mile ráda zodpovím.

Elinka: Bezva, tak nám povězte, co se tu děje.

Past. prac.: Momentálně se připravuje velká oslava, jak víte, je 24.12. - Štědrý den. Mistr Herodeás chystá show, nazývá ji **VYKOUPENÍ**. Je to náhražka za oslavy narození Ježíše Krista, snaží se tuto událost vymazat lidem z hlavy.

Vilík: Prosím? Proč? Vždyť to je radostná zpráva, tomu nerozumím.

Past. prac.: Ano, ale Ježíš se narodil v chudobě ve chlévě... Lidem, kteří se před jeho narozením celkem natrápili. Takového spasitele Herodeás nestrpí, nic, co zavání útrapami, na náš ostrov nepatří... A to nemluvíme o Ježíšově životě a o jeho velké oběti, to se snaží zdejší panovník lidem úplně vymazat z hlavy, to je nepřípustné.

Elinka: To je přece nesmysl. On se snaží vytvořit úplně sterilní prostředí, to není skutečný život. Na to přece nemůžeme zapomenout... Byli bychom... jiní... úplně jiní lidé...

Past. prac.: Herodeás chce být hlavní vůdce. Nestrpí konkurenci a vlastně ani nemá rád lidi takové, jací jsou, chce je mít dokonalé, tedy šťastné.

Vilík: To je hloupost, dokonalost není v bezvýhradném štěstí... Ach jo...

Past. prac.: Ach jo se nesmí na ostrově používat, na to pozor...

4. Dějství

Na scéně: Herodeás, Filkuk, kompars

Slavnostní hudba, přichází Herodeás v pestrobarevném kostýmu, dělá show, obchází celý kostel za doprovodu slavnostní hudby, potřásá některým divákům rukou, mává, posílá polibky, v patách za ním úlisně kráčí Filkuk, který mu oprašuje ramena, drží vlečku. Spousta komparsistů, vše sleduje, tleská a pohupuje se do rytmu. Herodeás začíná hovořit, jakmile se vrátí zpět na pódium, hudba utichne.

Herodeás: Vítejte, mí drazí šťastní lidé, dnes je Štědrý den... Den, kdy se vysmíváme všem žijícím troskám, kdy se vysmíváme chudobě, smutku, starostem, nemocem, pláči, soucitu... Dnes je den vykoupení z neštěstí... Já vás vykupuji! My se budeme jen usmívat a slavit úspěchy a bohatství... Jupí!

Filkuk: Na našem ostrově jsou všichni stoprocentně šťastni. Zapomínáme na minulost, zapomínáme na všechny smutné okamžiky...

Herodeás: Nic takového přece ani není... My jsme bezvýhradně šťastní... A to jen díky mně! Já se o vás postarám, má zlatička... Dejte mi vaše životy a buďte mi oddaní...*(potlesk)*

Filkuk: Zapomeňte na vše, co vás dělá OBYČEJNÝMI LIDMI a buďte NĚKDO!

Herodeás: Nebuďte ubřečení usmrkanci, dejte se ke mně a jen se smějte, na vše ostatní zapomeňte. Nevěřte těm hloupým povstalcům. Jsou to nuly, chudáci, co nevědí, jak chutná život.

Filkuk: Neumí si život užít, jen fňukají...

Herodeás: A takoví my co?

Kompars: *(volají)* NEJSME!

Herodeás: A tak si opět připomeňme můj příchod na tento ostrov a tím i vaše vykoupení... Jupí!!

Filkuk: A pojďme slavit!!

Tančí, hraje hudba, všichni se usmívají, házejí balónky, prskavky, konfety mezi diváky, odcházejí...

Vilík: Viděli jste to, oni se snaží změnit realitu.

Elinka: Na Štědrý den přece nejde zapomenout! Maminka s tatínkem by mu dali pěkně za vyučenou.

Vilík: Ten pan Herodeás asi nechodil na konfirmační cvičení.

Elinka: Spíš neprošel u zkoušky před staršovstvem. Musíme těm lidem pomoci.

Vilík: Prozkoumáme ostrov a něco už vymyslíme, kdyžtak nám poradí ta „její pastorkyňa“.

Elinka: Myslíš pastorační pracovníci, že? (*zazvoní*)

Past. prac.: Pokud chcete pomoci, navrhuji jít tímto směrem, je zde utajovaný sklad... Však uvidíte.

5. Dějství

Vilík, Elinka, Pastorační pracovnice, Jákob, Ezau, Jób (sedí v popelu – např. nafukovací bazének), Jan Křtitel (herec schovaný v krabici, kouká pouze jeho hlava – taková busta), Marie, Jonáš (na hlavě potápěčské brýle, šnorchl, ploutve).

Dostávají se do utajovaného skladu, pronásledovatelé sem nashromáždili všechny nežádoucí osobnosti a události.

Vilík: Kde to jsme, kam nás to ta pastorkyňa zase zavedla?

Marie: Dobrý den, vítejte v utajovaném skladě... Já jsem Marie, tohle je Jonáš, Jákob a Ezau (*perou se*). Kluci, neperte se zase! Kvůli kaši... Dále je tu Jób, Jan Křtitel – nebo spíš jeho hlava.

Elinka: Co tu děláte? (*zazvoní*)

Past. prac.: Utajovaný sklad, kde ukrývá Herodeás všechny nepohodlné osoby. Tedy ty, kteří neměli vždy na růžích ustláno. Nikdo z obyvatel ostrova se o nich nesmí dozvědět, nesmí je poznat.

Vilík: No, jo, koukám, že pan Jób sedí v popelu...

Jób: To víte, síla zvyku, je to tu docela útulné, klidně si přisedněte. Můžete mě poškrábat na zádech? Mám už otupený střepek.

Jonáš: Kluci, dejte mi trochu té kaše, mám hrozný hlad. A ryby od jisté doby nejím...

Jákob: Ať už mě nechá, neotravuj, chlupáči!

Ezau: Vrať mi prvorozenství, mazánku jeden!

Jób: Kluci, to vás to ještě nepřešlo?

Jonáš: To víte, sourozenecké vztahy, to není žádná sranda. I když stojí za to.

Jan Křtitel: To chápu, ale z toho řevu mě už dost bolí hlava, pořád se perou.

Ezau: Co jiného by vás taky mohlo bolet, strýčku.

Jákob: Hele, nebuď drzej, jo? *(Perou se dál, honí se po kostele)*

Vilík: Já tomu pořád nerozumím, proč vás sem dali?

Marie: Bojí se... Herodeás se bojí brát život se vším všudy. Má hrůzu ze všeho, co zavání nepříjemností. Chce ze všech udělat sterilní, prázdné smějící se nádoby.

Jan Křtitel: Na druhou stranu, dutou hlavu neutopíš, to je velká výhoda.

Jonáš: Má strach, že budeme ostatním připomínat, že opravdový život není vždy lehký.

Jób: Ale právě proto stojí za to. Je opravdový.

Marie: A o narození, životě a hlavně údělu Ježíše nechce slyšet už vůbec nic. Nutilo by to lidi k pokoře, k tomu, aby si uvědomili, jaká cesta vedla k jejich záchránění. Jaký dar plný utrpení jsme dostali.

Elinka: On vám všem chce vymazat paměť. Asi fakt u konfirmace propadl - hlavně na to chce nejspíš zapomenout... Musíme něco udělat.

Vilík: Co je tohle? Je to pod plachtou. *(Přicházejí ke stojanu se zrcadlem, které je zahaleno plachtou, otočeno zády k divákům, aby na něj neviděli). (Zazvoni)*

Past. prac.: Zrcadlo života, ukáže vám celý váš život bez přetvářky, je to krásné a plné nostalgie.

Vilík: (*kouká do zrcadla*) Jé, to jsem já a to je táta s mámou... Slavíme moje narozeniny, a to je výlet na kolech... A tady jsem si pěkně rozbil koleno, to byla pěkná bolest.

Elinka: Aspoň sis pak dával pozor. Já se chci taky podívat.

Jé, první den školy, celá rodina pohromadě, a Vilík brečí – no jo, ztratil autíčko, to byla sranda. To je krása, na to by se mohl člověk dívat donekonečna, celý náš život... A co je tohle?

Vilík: Ukaž... Co to je?

Marie: Co myslíš, že to bude? To máme všichni v zrcadle života společné...

Jan křtitel: Je to kříž...

Jób: Symbol utrpení a vykoupení zároveň.

Jákob: Radost

Ezau: I smutek.

Vilík: Teda, to by měli všichni ti Herodeášovi posluhovači vidět – kříž, to nám všem dává smysl.

Elinka: A taky závazek.

Jonáš: Ano, zavazuje nás to přijmout v našem životě vše, nejen ty šťastné okamžiky, ale i ty těžší, náročnější.

Jób: Vykoupení, tu radostnou zprávu, kterou všichni slavíme, je nutné vnímat i jako těžkou cestu za nás, cestu vedoucí k naší záchraně.

Marie: K odpuštění hříchů. I k přijetí našeho života pokorně - i s chybami...

Elinka: Mám nápad, co takhle nastavit zrcadlo všem ostrovanům? Viděli by to, co my... A už by jistě nechtěli žít v iluzi...

Vilík: To je pravda, co na to pastorkyňa? Je to reálné? (*Zazvoni*)

Past. prac.: Jen upozorňuji, že nejsem žádná pastorkyňa! Ano, nastavením zrcadla byste jistě změnili pohled obyvatel ostrova, Herodeás by musel utéct. Lidé by se ho přestali bát. Přestali by se bát žít se vším všudy.

Elinka: Tak jdeme do toho – Brzy se dostanete ven a Vánoce se budou zase slavit, jak se patří, žádné hloupé maškary a lži.

Marie, Jób, Jonáš, Jan Křtitel, Jákob, Ezau: Hodně štěstí!

Děti berou zrcadlo a vrací se na slavnost, předstupují před slavicího Herodeána.

Herodeás: Ale, ale, copak máte schované pod tím hadrem?

Vilík: Přinesli jsme ti dárek.

Elinka: A vám všem také.

Herodeás: Ale, to jsou mi věci, přišli jste mi vzdát hold a slávu, to si nechám líbit, tak ukaže...

Děti sundávají obal, vylézá zrcadlo (na zrcadle je umístěn nebo nakreslen kříž – vypadá to, jako by to byl obraz v zrcadle). Lidé se zastavují, zírají, Herodeás je vyděšen...

Herodeás: Kde jste to našli? Dejte to hned pryč, nekoukejte se tam, nekoukejte se! Nevěřte jim nic, jsou to podvodníci....

Utíká pryč i s Filkukem... Lidé stále zírají, ukazují si, povídají...

Elinka: Jupí, vyšlo to, jdeme domů, hned teď.

Herci se postupně zastaví před zrcadlem, podívají se a odchází se řadit do „sboru“, zpívají poslední píseň.

Písnička: Každý sen pán mi sílu dává (Svítá č. 447) – doprovod Violoncello (basy), housle (hlavní melodie), hoboje.

Vypravěčka: Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezhynul, ale měl život věčný. (Jan 3, 16)

Společně se sborem zpíváme píseň Radujme se vždy společně (Evangelický zpěvník č. 397)

KONEC